

свѣтковица, която свѣтихъ отъ Везувій, показа бѣгающія светотатецъ жрецъ на очитѣ на Бурба, който все още стоеше на прага безъ да мръдне на нѣкъдѣ. Гладіаторътъ ся насърчи като го видѣ и пригответеше са да иде подирѣ му, но огненъ дъждъ отъ пепель ся изсипа прѣдъ нозѣтъ му, и той можѣ да ся завърне. Нощъ най-мрачна го подири въ стаята, когато вѣнъ още по-гъстъ и по-буинъ пепель отъ сажды наводняваше вече прибѣжището му отъ всякъдѣ, и пары отровны и нечисты заражавахъ вене атмосфератъ. И неможеше клетникътъ нито душъ да поема! страхъ и отчаяніе го принуждавахъ изново да бѣга, но пепельтъ бѣ запушилъ вече входътъ на вратата, и той едва що си насочи крака, и го дръпна назадъ отъ нажежената лава. И накъдѣ да бѣга? не ся надѣшеша че ще може живѣ да прѣскочи онѣзи огняна прѣграда, а пѣкъ и да можеше да извърши това той ставаше малодушенъ и настрѣхваше като размыслише за прѣминуваніето си.

— По-изгодно е, помисли си, да останъ въ тѣзи стад, дѣто ще ся прѣдпазя поне отъ тѣзи задушливы испаренія на дъжда.

Сѣднъ и скърцаше зжбы, но атмосферата вѣнъ, обременявана еше по-вече отъ испареніята, нахлуваше вече ядовита въ прибѣжището на Бурба, който неможаше вече да трае. Като възви очи да изгледа около си, видѣ една и отъ двѣтъ страны остра сѣкыра отъ жъртвенника, който може бы нѣкой жрецъ да бѣ ѿ оставилъ тамъ, зема ѿ и съ силата на исполинскытъ си мышцы ижчеше ся да провали стѣната, за да отвори другъ, по-добъръ пѣтъ.

Между това улицитѣ на Помпея опустявахъ, и множеството ставаше по-рѣдко, понеже ся прѣскаше и сѣки търсение прибѣжище, а пепельтъ са сгъстяваше еше по-вече и покрываше по нискытъ мѣста на града, но пакъ тукъ тамъ са чуеше топотътъ на бѣгающитѣ, които съ припазваніе опытвахъ пѣтищата, блѣдытъ и смутенытъ имъ лица са виждахъ испрѣдъ синкавото сїяніе на свѣтковицытъ, или испрѣдъ мъждивытъ машалы, съ които бѣгающитѣ освѣтлявахъ шествіето си, но на сѣка минута валеше пепельтъ и врѣлата вода, или бурны духанія, които не са знаеха отъ дѣ излѣзвахъ и прѣставахъ на часъ по подирѣ минута пакъ нахлуваха, изгасяха онѣзи мъждивы свѣтила, а въ сжщото врѣме ѿ надеждата за животь на онѣзи които бѣхъ снабдени съ тѣхъ.

Не по-малко смутенъ и растреперанъ на този часъ Клодій вървеше прѣзъ улицата която водеше къмъ портитѣ на Хергуланъ.

— Ако случа да излѣза на полето, мислеше си той, безъ друго